

A
SÖTÉT
JÓSLAT

SANDRA REGNIER

Dream
válogatás

Felicity Morgan igen szerencsésnek mondhatja magát. Nemcsak hogy szinte minden srác érdeklődik iránta a suliból, hanem London leghelyesebb pasija a jegyese. Csakhogy sajnos az eljegyzés már évszázadokkal ezelőtt megtörtént, és a jövőbelije, a kissé beképzelt félelf, Leander FitzMor, aki sok nőnek csavarja el a fejét. Felicity egyszerűen nem tudja eldönteni, hogy megüsse, vagy megadja neki a mindent eldöntő csókot.

De Fay figyelmét más dolgok is lekötik: ő az elfek kiválasztottja. Csak ő találhatja meg az elfeknek oly fontos koronaékszereket, de ehhez az időn át kell utaznia. És ha ez nem lenne elég, Felicity épp csak visszatért a VIII. századi Germán Birodalomból, máris komoly dolgok miatt kell aggódnia: az elfek gyilkossággal vádolják. Lee mindent megtesz, hogy bizonyítsa Fay ártatlanságát, így nyomozásba kezd, hogy kiderítse az igazságot.

Eközben kiéleződik a helyzet az elfek birodalmában is, és ismét minden Felicitytől függ. Csak ő találhatja meg az elfeknek oly fontos koronaékszereket, de ehhez az időn át kell utaznia...

SANDRA REGNIER

az írás mellett egy kis képergetező műhelyben és egy iskolakönyvtárban is dolgozik. Így jól ért hozzá, hogy megfelelő keretbe foglalja az élet szép dolgait. Szereti a festményeket, a látnivalókat, a történelmet és a könyveket. Órákig képes ücsörögni meg olvasni, és imád együtt tévézni a családjával.

A könyv a második része a Sárkányok gyermeke-trilógiának.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.sandra-regnier.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Felicity az első perctől kezdve szeretnivaló karakter. Ő az a lány, aki ugyan nem tökéletes, de kitartásával, önzetlenségével bárkinek a példaképe lehet. Belső lelki fejlődése szívet melengető.”

Bitter Sweet

„A könyv tökéletesen ötvözi a kortárs gimis sztorit, a fantasyt és a kalandregényt. Mindezt megfűszerezi egy kis krimivel és egy nagy adag romantikával. Tökéletes egyensúly!”

LovelyBooks

„Lebilincselő könyv. A történet gyorsan pörög, az olvasó csak kapkodja a fejét. Már az első rész is okozott meglepetéseket, de ez a kötete mindenképp felülmúlja.”

Goodreads

„A regény egyik legnagyobb erénye a humor. Felicity hol derűvel, hol némi iróniával szemléli az elé kerülő helyzeteket. Egy biztos, Fay újra és újra mosolyt tud csalni az olvasó arcára a legváratlanabb helyzetekben is.”

Dream World

„Amellett, hogy a könyv cselekménye megkapó és lendületes, az író a szerelmi szálakat is meglehetősen összekuszálja. Felicitynek fel van adva a lecke, hogy a szívére vagy az eszére hallgasson.”

Amazon

Dream
válogatás

SANDRA REGNIER

A
SÖTÉT
JÓSLAT

— részlet —

LEE

A MEGJÖVENDÖLT

Igazságtalan voltam vele.

Az első benyomásom nem volt éppen a legjobb Felicity Morganról. Az első találkozásunkkor „szexisten” feliratú pólót viselt, és a haja úgy nézett ki, mintha hajszáritás közben a konnektorba nyúlt volna. A fogszabályzó, a tíz kiló felesleg és a tény, hogy jól felvágták a nyelvét, szintén nem gyakorolt rám nagy vonzerőt.

Ám ő az elfek megmentője, a Megjövendőlt. A jövődöbéli menyasszonyom. Ezért jobban meg akartam ismerni.

Felicity Morgan valóban gazdagabb csiszolatú, mint egy Fabergé-tojás.

Lenyűgözött, és egy hét után nagyon is meg tudtam érteni, miért becsülik annyira a barátai. A humora kifinomult, és soha nem bántó, a ragaszkodása rendíthetetlen.

Éppúgy, mint a bátorsága. A nyolcadik századba tett váratlan időutazásunk során minden más kamasz összeroppant volna. Mind-egy, melyik korszakból származik. Sok embert megismertem, amióta a Földön vagyok. Ám Felicity nem csupán higgadtan tűrte az időutazást, hanem helytállt. Elrabolták, mégis elnyerte Nagy Károly bizalmát.

Lehetetlen, hogy ő követte el azt a gyilkosságot, amelyet ráfogtak, amikor a huszonegyedik századba visszatértünk. Felicity biztosan nem. A londoni Horton College-ből bárki másról inkább el tudom képzelni, de Felicityről soha.

Ezért meg kell találnom a gyilkost, és biztonságba kell helyeznem Felicityt. Megjövendölt vagy nem, ha Oberon király meg van győződve a bűnösségéről, tudomást sem fog venni a Jövendölések Könyvéről.

A Jövendölések Könyve olyan, mint a delphoi jósda – bizonytalan. Értelmezni kell az oldalait, ami a múltban vezetett már téves döntésekhez. Nem, a Jövendölések Könyvének Oberon király nem fog hitelt adni.

Le kell lepleznem a valódi gyilkost! Ám először biztonságba kell helyeznem Felicityt. Nagyon fontos nekem, és ezerszer többet ér, mint az összes nimfa, akivel az elmúlt háromszázhusz évem során találkoztam.

FELICITY

DÉJÁ VU

Richard Cosgrove, a világ legvonzóbb színésze azzal a csoda szép, szürke szemével nézett rám. Az arcomból félresimított egy makacs hajtincset. De nem húzta vissza a kezét, hanem ujjaival gyengéden megsimogatta a hajamat, majd a nyakamat, és így szólt: – Ki hitte volna, hogy horkolsz?

Kinyitottam a szemem. Jellegzetesen sötét peremű, jégkék szempár figyelt hamiskásan.

– Na, végre. Már azt gondoltam, kómába estél.

Lee! Az én ágyamban? Mellettem? Hirtelen felültem.

– Mit csinálsz te itt?

– Menekültünk, nem emlékszel?

Nem az én szobámban voltunk. A falakat rózsaszín, virágos tapéta borította, és hozzá illő szövettel bevont ágyban fekvődtünk. Lee és én.

És a felsőteste csupasz volt.

Rémülten néztem végig magamon. Fehérneműn kívül semmi nem volt rajtam. Azonnal magasra rántottam a takarót.

– Fenébe! Semmire nem emlékszem. – Így is volt. Az utolsó dolog, amire még emlékeztem, az... Mi is?

Lee le sem vette rólam a szemét. Sűrű, szőke hajába túrt, és láttam a hegyes fülét. Egy csapásra minden eszembe jutott: Lee elf. Félelf, hogy pontosak legyünk. És képes az időben utazni, hogy bűneseteket oldjon meg. Együtt utaztam vele. Legalábbis a középkorba. Ez itt határozottan nem középkori.

Ezzel a poros lámpával meg a beázások nyomaival az álmeny-nyezeten – biztosan nem.

– Ez nem Nagy Károly udvara – állapítottam meg, és végig-simítottam az ágytakaró műszálas anyagán.

– Nem. Egy yorkshire-i Bed & Breakfastben vagyunk. Ébredéskor mindig ennyire szét vagy csúszva? – Lee felült, és hanyagul a szövettel bevont ágytámlának dőlt.

Mégis hogyan csinálja, hogy egy rózsaszín, virágos szöve-ten is ilyen férfiasnak és szexinek hat? – Nem akarod végre elmagyarázni nekem, mit keresünk Yorkshire-ben? És ho-gyan kerültünk ide? És miért fekszel mellettem az ágyban? – A földre néztem, a ruháimat kerestem az ágy mellett. Hol vet-köztem le? Hogyhogy semmire nem emlékszem?

– Én vetköztettelek le. Elvesztetted az eszméletedet. A hol-mid ott van hátul, a széken.

Lee felé fordultam. Legalább erőlködött, hogy ártatlan arcot vágjon. Nem egészen sikerült neki. A szeme sarka gya-núsan rángott. Hátradőltem, és lehunytam a szemem. Ezer gondolat cikázott a fejemben. Lee beavatott az elfek titkos világába, amely mégsem mítosz. Sajnos. És valami történt utána. Valami fontos... Újra kinyitottam a szemem. Az üzenet. Engem gyilkossággal vádolnak! Az elfek keresnek engem. Lee elmenekült velem.

– A fenébe, el kell innen mennünk! – Mindegy volt, meny-nyit lát belőlem Lee, kiugrottam az ágyból, és idegesen elkezd-tem felrángatni a nadrágom.

Éppen amikor ki akartam surranni az ajtón, egy kar ke-resztben az orrom elé nyúlt, és hirtelen megállított.

– Lassíts, Fay! – szólt rám Lee. – Itt jelenleg biztonságban vagyunk. Mindenesetre van időnk egy kiadós reggelire. Talán egy-két napig is maradhatunk.

– Yorkshire-ben? Mit keresünk itt? – kérdeztem rémülten.

Lee fölém hajolt. A magassága és a kisugárzása nem mondhatnám, hogy nem volt rám nagy hatással. – Gondolkodunk, és megtervezzük a következő lépést.

Nyeltem egyet, és bólintottam, megadtam magam. Lee átkarolta a vállamat, és éreztem a fűszeres, összetéveszthetetlen illatát. Ugyanakkor enyhe áramütés járt át. Azonnal elengedett.

– Rendben. Akkor reggelizzünk meg! Éhes vagyok... Oó. Azt hiszem, ezzel várnunk kell. Üzenetem érkezett. – Mindössze egy szál bokszeralsóban az asztalhoz ment. Ott feküdt a kis arany készülék. A karbunkulusa. Egyfajta elf mobiltelefon. Villogott. Lee rám nézett. A szeme elkerekedett, a száját összeszorította. – Tudják.

Az ajtóban végigvágódtam a földön.

ISKOLAI HÉTKÖZNAPOK EGY ELFFEL KÉT HÉTTEL KORÁBBAN

Azonnal észrevettem Lee-t. Nem csoda. Nemcsak kimagaslott az összes tanuló közül, de az aurája hatására az iskola folyosóján mindenki tiszteletteljesen oldalra húzódott.

Egészen elfelejtettem, milyen hatást gyakorol Lee a környezetére. Az elmúlt három hétben olyan sokat voltunk együtt, hogy gyakorlatilag közömbössé váltam angyali szépsége iránt. A nyolcadik századba tett kényszerű, egyhetes kirándulásunk után a téli szünetben szinte éjjel-nappal egymás mellett kukoltunk. Részemről nem feltétlenül mindig önkéntesen. Miután az elfek királyának, Oberonnak az udvara megvádolt az egyik őrszemük meggyilkolásával, Lee alig tágított mellőlem. Két napja aztán útra kelt, hogy az elfek koronatanácsát meggyőzze az ártatlanságomról. Épp az iskola kezdetekor.

A téli szünet utáni első két napban tehát egyedül ültem az iskolapadban. Ma már másként lesz. Idegesen ébredtem. A tudat, hogy újra találkozom Lee-vel, és megismerem a koronatanács határozatát, minden mást kiszorított az agyamból.

Vagyis azt is kiszorította, hogy Lee a női nem legtöbb képviselőjére egészen különleges vonzerőt gyakorol. Láttam, milyen vágyakozva bámulnak utána a felsőbb éves lányok. Egyiküknek lecsúszott a táska a válláról. Ketten félrelökték az arra járókat, hogy jobban lássanak. Az iskola szépsége, Felicity Stratton a hullámzó sörényét gyakorlottan vetette hátra, a dekoltázsát pedig előre. Tudtam, hogy Lee nagyon is pontosan

észlel maga körül mindent, de nem vesz róla tudomást. Csak engem nézett.

Ez aztán *kínos!*

Valószínűleg mindenki azt gondolta, hogy viszonyunk van. Ha nem lettem volna olyan égetően kíváncsi a híreire, megfordultam és elrohantam volna onnan. Láttam a széles vigyorát, meg ahogy a fehér, szabályos fogai felcsillantak. Hét méter távolságból is olvasott a gondolataimban.

– Jó reggelt, Morgan! Látom, oda meg vissza vagy, hogy újra látsz. – Az egyik karjával jókedvűen átkarolt, és megérintette a nyakamat.

Azonnal ijedten szétrebbentünk.

– Elnézést, elfelejtettem.

Mint mindig, amikor Lee megérintett, egyfajta áramütés ért bennünket.

– Hú! – szólalt meg Phyllis mellettünk. – Láttam egy szikrát.

– Igen, de úgy látszik, Felicitynél még nem pattant ki – vágta rá Jayden szárazon.

– Ez mélyen érint – mondta Lee, és az egyik kezét színpadiasan a mellkasára helyezte. – Talán meg tudnálak győzni, ha gyorsan velem jönnél a mosdóba.

A mocskossága tényleg nem ismert határt.

– Ez nem különösebben romantikus, Lee. – Ruby helytelenítően csettintett a nyelvével. – Inkább a rajzterem szertárába vidd!

Mindannyian elkerekedett szemmel meredtünk rá. Ám az apró, finom vonású Ruby ártatlanul mosolygott, és zavartalanul vállat vont.

– Jó ötlet. – Lee szedte össze magát elsőként, és megfogta a kezem. Az enyhe impulzus ellenére, amely újra mindkettőnket átjárt, nem engedett el, és magával rángatott.

Segélykérő pillantást vetettem a barátaimra – Phyllis, Ruby és Corey vigyorogva, Jayden és Nicole a homlokukat ráncolva néztek utánunk.

– Mégsem cibálhatsz magaddal ennyi ember előtt valami félreeső helyre! – tiltakoztam, és próbáltam a fogásából kiszabadulni. Esélyem sem volt. Tudtam, varázslatot vetett be, hogy az erejét megsokszorozza.

– Lényegesen kevésbé lenne feltűnő, ha nem tiltakoznál ennyire – felelte higgadtan, és ment tovább, mintha észre sem venné, hogy minden erőmmel szabadulni próbálok.

A szertárba értünk, és Lee becsukta mögöttünk az ajtót. Rubynak igaza volt: tökéletes hely egy romantikus légyotthoz. Mindenütt halomban álltak a különféle színű papírok, színes girlandok, a mennyezetről fényfüzerek lógtak, és egy óriási ládából habszivacs és kartonpapír bugyogott kifelé. A hátsó falat néhány kartonpálma és kartonfa díszítette.

Én a szemben lévő sarokba álltam.

Lee vigyora szélesebb lett.

– Őszintén, Fay, nem foglak letámadni. Bőven lett volna rá alkalmam, amíg nálam laktál.

Ez igaz. Egy kicsit ellazultam.

– Bár akkoriban még nem voltál olyan csinos, mint most. – Tetőtől talpig végigmért.

Újra vigyázzállásba helyezkedtem. Ez kivételesen kellemetlen volt nekem. Bár az utóbbi időben a rendszeres kocogástól és a történések okozta étvágytalanságtól vékonyabb lettem, és végre levették a fogszályzómat, de ezt a fajta pillantást még mindig nem szerettem.

– Térj vissza a földre, FitzMor! – fújattam, és erősebben szorítottam a hátizsákom pántját. – Azt hiszem, komolyabb dolgokat kell megbeszelnünk.

Azonnal eltűnt a vigyora. – Igaz. Egyelőre meg tudtalak védeni a koronatanács előtt. A gyilkosság mégiscsak akkor történt, amikor velem együtt a nyolcadik században voltál.

Éreztem, hogy forog a gyomrom. – De te nem voltál velem egész idő alatt – vetettem ellen.

– Connor akkor halt meg, amikor a nyolcadik században voltunk. Az ilyen irányított, nagy időtartamon átívelő időutazás bonyolult vállalkozás, és sokéves gyakorlást kíván. Te pedig egyáltalán nem kaptál kiképzést.

– De nem voltunk együtt egész idő alatt – makacskodtam.

Megrázta a fejét. – Engem sokkal inkább az lep meg, hogy nem sokkal a halála előtt Connor Versailles-ban volt, kicsivel a forradalom előtt. Oberon király és a koronatanács megbízottakat küldött oda, hogy rájöjjenek, mit akart az őrszem. Reméljük, találnak valamit.

Mély levegőt vettem. – Tehát még szóba jöhetek.

– Igen. De ne aggódj! – próbált Lee megnyugtatni. – Megoldjuk.

– Hogyan? Állítólag állati módon darabokra szaggattam egy elfet. Mielőtt meghalt, a vérével leírta a nevemet, és nincs alibim. Hogyan akarod ezt megoldani? O. J. Simpson ügyvédek szerződtetted?

– Te jó ég, Fay, nyugodj meg! Ha alibid nincs is, tudják, hogy a bűntett idején a nyolcadik századi Germániában voltál. Tanácstalanok, egyáltalán hogyan képes valaki kiképzés nélkül az időben ide-oda utazni. Egyszer már elmeséltem, hogy nekem ez sokéves gyakorlásba került.

Így tekintve a dolgokat, talán hinnének nekem. Nem csupán nem kaptam kiképzést, egyáltalán nem is illek a sémába. Előttem egyetlen ember sem győzte még le az időt. Még az elfek is csak meghatározott feltételekkel tudnak az évszázadokban

visszautazni. Egészen pontosan a születésük napjáig. Ez Lee esetében 1692. Én további nyolc évszázaddal repítettem vissza. Sajnos senki nem tudta, hogyan. Precedensnek számítok. Szívesen lemondtam volna erről. Főleg, mert ember vagyok, nem pedig varázserővel rendelkező elf.

– Mondd csak, van már báli ruhád?

Értetlenül néztem Lee-re. – Miért? Mi is Versailles-ba utazunk, hogy nyomozzunk?

A szemét forgatta. – Nem. Azt majd mások megteszik. Remélhetőleg viszont emlékszel rá, hogy három hét múlva az iskolában sor kerül a Hópehely-bálra. Igencsak ostoba helyzet lenne, ha a kísérőm cserbenhagyna. Megbízom Flót?

Flo, vagyis Florance divatszakértő volt, és Lee kérésére már kétszer kicsinosított.

– Nem szükséges – mondtam hetykén. – Nem Valentino, de megteszi. – Elégtétellel láttam, ahogyan Lee szeme féltősen rándul egyet. Tényleg azt hitte, hogy rózsaszín túllbe fogok öltözni? És így jelenek meg mellette, a Horton College koronázatlan királya mellett? Gyorsan egy ronda, mustársárga ruhára gondoltam arany flitterekkel, amelynek a méregzöld szoknyája giccses fodrokban hull alá.

Lee szeme most már óriási volt. Láttam, hogy nehezen nyel.

Nevettem. – Ez a jutalmad, amiért folyton a gondolataimban turkálsz. Egyszerűen csak bízz bennem!

– Fay, még nem késő. Tudod, én tudnék...

Egyszerűen faképnél hagytam.

– Fay, kérlek... A sárga és a zöld nem feltétlenül áll jól neked.

Még egyszer felé fordultam, és ártatlanul felvontam az egyik szemöldököm. – Pedig én úgy gondolom, illik a szőke hajadhoz. – Azzal sarkon fordultam. Mielőtt az ajtó végleg

becsapódott volna, még hallottam, amint így szól: – Ez vicc, igaz? – De a kétséget egyértelműen ki lehetett hallani a hangjából.

Megbántottam Lee hiúságát. Amikor a szekrényem felé tett kerülőút után a tanterembe léptem, már az asztalunknál ült. Felicity Stratton az ölében kucorgott, és élvezettel simogatta a nyakát. Lee úgy nézett ki, akár egy doromboló kandúr. A pillantás, amelyet rám vetett, kicsit kajánnak tűnt.

A hegyes fülére gondoltam meg Felicity pirosra festett ajkaira, amelyek közel álltak hozzá, hogy a fülcimpájába harapjanak. Mi van, ha az orrával félretúrja a füle csúcsáról a gondosan fésült haját?

A tekintete azonnal elkomorult, és elszántan letette Felicityt az öléből. – Tőled eltűrném – suttogetta, amikor a lány hallótávolságon kívül ért.

– Nem tudjátok az embereket a tekintetekkel manipulálni? Akkor nyugodtan tovább csinálhatja, utána agymosást végzel rajta, és semmire nem fog emlékezni – mormoltam neki, amikor Mrs. Weston az osztályterembe lépett.

– Túl sok amerikai sorozatot nézel. – Úgy látszott, jól szórakozik.

– Ó, kár. Egy Damon Salvatorét¹ elfogadnék.

– Ott az unokatestvérem. Ő volt Damon mintaképe.

– Mr. FitzMor, Miss Morgan, következő hétre tízoldalas fogalmazást várok Kína nagyhatalommá válásáról.

Lee és én megütközve néztünk egymásra.

Ez azt jelenti, hogy még több időt kell egymással töltenünk – állt a kis cetlin, amelyet Lee röviddel ezután a mappám alá tolt.

¹ A Vámpírnaplók szereplője.

– Mondd, mikor akarod a következő órát ellőgni, és eljönni velem kávézni? Felsőhajtottam. Bármilyen csábító is volt – Lee ismert néhány kiváló kávézót –, még mindig az volt a kívánságom, hogy tanárnő legyek. Ehhez le kellett tennem az emelt szintű vizsgákat, utána pedig továbbtanulni. Lee-vel ellentétben nekem nem állt rendelkezésemre korlátlan idő és pénz. Én ember vagyok hetven-nyolcvan év várható élettartammal; és az anyámnak egy rosszul menő kocsmája van, amely alig tart el bennünket.

Mi volna, ha mindkét fogalmazást megírnád? Így megszórolod a pénzt a kávéra – írtam vissza a cetlire.

Unalmas – jegyezte be alá lendületes kézírásával.

Ez a Kína biztosan nagyon izgalmas téma – jegyeztem meg újra.

Nem Kína, TE vagy unalmas. Hol marad a kalandvagy, Morgan?

Ez utóbbit nem írta le. A fejemben hallottam a hangját, mintha hozzám beszélt volna. Rémülten meredtem rá. Ő is épp olyan rémülten bámult rám.

Kísérteties volt.

Az ebédszünetet jelző csengő megmentett a további választól.

Ügyeltem rá, hogy ne egyedül menjek Lee-vel az ebédlőbe, és úgy rendeztem a dolgokat, hogy Phyllis és Jayden elkísérjen bennünket. Az iskola udvarán át vezető úton az esőbe hó keveredett.

A kövér konyhasnő, Matilda a főkötőjében és zsíros bőrével széles, foghíjas mosolyt villantott, ahogy Lee-t meglátta.

– Még mindig nem értem, hogy egy olyan fiú mint te, hogyhogy nem eszik húst – mondta, és átnyújtott Lee-nek egy tányért hatalmas omlettet, salátával és sült krumplival. Szerencsére az én tányéromat is ugyanilyen bőségesen megakta.

– Mrs. Weston ma egy kicsit ingerült volt – mondta Corey, amikor már mind az asztalnál ültünk. – A hormonjai bizonyára bukfencet hánynak. A terheseikkel már csak így van ez.

Meglepetten néztünk rá.

– Mrs. Weston terhes? – kérdezett rá Phyllis.

– Véletlenül meghallottam, amikor a titkárságról elhoztam Cherylnek a jelentkezési lapot.

– Cherylnek? Hiszen a húgod még csak tizenhárom éves. Még nem jöhet középiskolába – ellenkezett Nicole.

Corey vállat vont. – Tudom. De ő mindenképpen ide akar jönni. – Jelentőségteljes pillantást vetett Lee-re.

– Te egyszerűen túlságosan jószívű vagy, cimbora – mondta Jayden együtt érzően. – Mit csinálsz, ha megkapja az elutasítást?

– Oltár elé vezethetnéd Lee-t pisztollyal a hátában – vihorászott Phyllis.

– Vagy beadhatnád Cherylt egy bentlakásos lányiskolába – javasolta Nicole.

– Vagy elvisszük ehhez a médiumhoz a Scrutton Streetre. Agymosást végez rajta, és rögtön olyan fiúk iránt érdeklődik majd, akik az életkorának megfelelnek. – Ruby az izgatottságtól föl-le ugrált a székén.

Láttam a barátaim arcán az elnéző mosolyt, amely Ruby kétes ötleteit mindig követte.

– Vagy kiutasítjuk Lee-t az országból, például Kaliforniába. Akkor eléggé távol lenne, Cheryl pedig igazolvány nélkül soha nem jutna be az USA-ba – dobtam be ugyanolyan örömteli hanghordozással.

Azt gondoltam, ez vicces. De mindenki rémülten nézett rám. Csak Lee vigyorgott.

– A rajzszerterban történt látogatás szemmel láthatóan nem volt teljesen örvendetes – állapította meg Jayden szárazon.

Nicole arca felragyogott.

– Mindjárt a nyakunkon Mrs. Crobb. Van valakinek valami játékötlete? – kérdezte Corey.

Ez volt az egyik kis örömförrásunk az iskolában: a különösen unalmas tanároknál kigondoltunk valami játékot, hogy érdekesebb legyen az óra.

– Vegyük rá Mrs. Crobbot, hogy valami illetlen szót mondjon? – javasolta Nicole.

– Nem, ezt már játszottuk. Ezenkívül csak Lee forgatja olyan jól a szavakat, hogy képes rá – hárította el Jayden.

Kíváncsian figyeltem. Valahogy... féltékenynek hatott. Ezt még soha nem figyeltem meg Jaydennél.

– Mit szóltok a szóbingóhoz? – kérdezte Lee, és elfogyasztotta az utolsó salátalevelét. Hogy Jayden helytelenítését nem vette észre, vagy csak nem vette tudomásul, a legjobb szándékom ellenére sem tudtam volna megmondani.

– Szóbingó? – kérdezte Corey a homlokát ráncolva.

– Mindannyian összeírunk egy, teszem azt, kilenc szóból álló listát. Minden alkalommal, amikor Mrs. Crobb kimondja az egyiket, kihúzod a listáról. Az első, aki az összes szót áthúzza, nyert, és hangosan azt mondja: bingó.

– De hiszen ezzel büntetést von magára – vetette ellen Phyllis. – Nem gondolod, hogy Mrs. Crobb ezt a viselkedést büntetés nélkül eltűri?

– Nem, de minden résztvevő végigcsinálja, amíg a listája készen nem lesz, vagy pedig vége az órának. A győztest pedig meghívjuk moziba.

– Nem tudom... – Éppen Nicole habozott, holott egyébként mindent helyeselt, amit Lee javasolt.

– Rendben, nagyobb vonzerőt jelentene egy jegy Jon George divatbemutatójára?

Rámeredtünk.

– Én benne vagyok. – Ruby olyan eltökéltnek látszott, mintha a záróvizsgájáról lett volna szó.

– Van még valakinek ötlete? – kérdeztem, és egyenesen Lee szemébe néztem. *Egészen nyilvánvalóan előnyben vagy. Te képes vagy gondolatot olvasni.*

Mézesmázosan rám mosolygott. – Tegyük rá még egy lapáttal: mindenki a padtársának készíti a listát. Akkor senki nem állíthatja, hogy csalt.

Ruby bosszúsnak látszott. Akárcsak Phyllis. Nicole, Jayden és Corey viszont már a táskájukban rámostak papírt és ceruzát keresve.

– Miért kell ezt csinálnunk? – kérdezte Ruby.

– Mert egy örökkévalóság óta játékokat találunk ki az unalmas órákra – felelte Corey, miközben a fejét még mindig a háztizsájába temette.

– Nem, úgy értem, miért másnak készítjük a listát. Én el akarok menni erre a divatbemutatóra, de ha Corey állítja össze a listát, az esélyem, hogy nyerjek, rögtön a nullával lesz egyenlő. – Ruby éppen az egyik ritka, éber pillanatát élte, és Lee-t méricskélte.

Lee meggyerően rámosolygott. – Azt gondolom, Felicity tudja, hogy én már láttam Mrs. Crobb papírjait. Nem fog engem előnyhöz juttatni.

– Láttad a papírjait? Mikor? – Corey feje előbukkant a háztizsákból.

Lee kétségbeesett pillantást vetett rám. Azt gondoltam: *a te hibád*, mégis kisegítettem a zavarából: – A rajzszeret a történelemterem mellett van. A mappája nyitva volt az asztalon.

Lee szája szeglete megrángott.

– Én magam állítom össze a listámat. Ha Lee és Felicity cserélni szeretnének, csak nyugodtan – jelentette ki Nicole kertelés nélkül. – Ha Corey állítja össze a listámat, biztosan teljesen képtelen dolgok állnak majd rajta, aminek a történelemhez semmi köze.

Corey pimaszul kacsintott.

Húsz perccel később Lee elém tolta a listáját. Kíváncsian néztem rá. Természetesen mind olyan szó volt, amely kapcsolódott az aktuális témánkhoz. A győzelmem biztos volt.

– Nem akarok nyerni, csak hogy tisztázzuk – morogtam neki.

Lee hízelgően rám mosolygott. – Ugyan már, Fay. Mi ketten, amint délután együtt bent kell maradnunk büntetésből, gondolj csak a végtelen lehetőségekre!

Vigyoroxtam. Egyszerűen javíthatatlan volt. – Ha úgy döntök, még egy délután elvisellek, az azért kerül valamibe. – Ugyanolyan csábosan visszamosolyogtam rá. Elégedetten láttam, hogy kikökkentettem a kerékvágásból.

Néhányszor pislogott, majd nehezen nyelt egyet. – Á, nem elég a jegy Jon George-ra?

– De kérlek, mióta érdekelnek engem a divatbemutatók? – A kinyúlt pulóveremre és a viseltes kinézetű farmeromra mutattam. Bármilyen divatosnak is látszott, azért volt olyan kopott, mert már a nővérem is hordta, aztán a bátyám, és most rám szállt. Az sincs kizárva, hogy még anya fiatalkorából, Cornwallból származott.

Az anyámnak nem volt pénze. A kocsmája nem hozott nyereséget, és a tanulmányaimra szánt pénzt, amelyet a nagypapámtól örököltem, az adóhivatalnak kellett adnia. Teljesen le voltunk égve, és nekem a lehető leggyorsabban munkát kellett találnom, hogy az emelt szintű vizsgáim után tanulni tudjak. Természetesen bíztam benne, hogy kapok majd ösztöndíjat, de mert nem sokkal ezelőtt még gyakran késve érkeztem a tanításra, igencsak rosszak voltak erre az esélyeim. A kiváló teljesítményem ellenére. Gyakran segítettem anyám kocsmájában, még hozzá késő éjszakáig. És hogyan köszönte meg nekem? Elvette a tanulmányaimra szánt pénzt, hogy az adóhátralékát kifizesse belőle. Amióta tudom, be sem tettem a lábamat a kocsmába. Anya egyetlen szót sem fecsérelt rá, de láttam a szomorú tekintetét, amint rám nézett.

– Hahó, van otthon valaki?

Összerezdültem az enyhe áramütéstől. – Muszáj folyton áram alá helyezned?

– Felejtsd el az anyádat egy pillanatra, és áruld el nekem, mit szeretnél! – folytatta Lee kérésselhetetlenül.

Fenébe! Követte a gondolataimat. Miért nem néztem ki egyszerűen az ablakon? Miért felejtem el mindig, hogy tud olvasni a gondolataimban, amikor a szemembe néz? – Mert alapvetően hálás vagy, hogy most reggelente időben érkezel. Tehát?

– Lee, én csak ösztöndíjat akarok. Pontosan tudod, hogy semmi másra nincs szükségem.

Egy pillantást vetett az elnyűtt, kinyúlt pulóveremre.

A szememet forgattam. – Egészen biztosan nincs szükségem új holmikra.

– Biztos vagy benne? Egy szűkebb póló sokkal jobban állna. – A pillantása határozottan a dekoltázsomon pihent.

– Térj vissza a földre, FitzMor! – Meglöktem.

– Miss Morgan, maga és Mr. FitzMor befejezik végre, vagy bennünket is beavatnak a flörtjükbe?

Hirtelen elöntött a forróság, és azonnal elhúzódtam Lee-től.

Ő persze csak vigyorgott. Amint Mrs. Crobb a tábla felé fordult, ezt dünnyögte nekem: – Nyolcadik szó.

Előhúztam a füzetem alól a listát, és a szememet forgattam. A nyolcadik helyen ez állt: flört.

Ruby tényleg felugrott, miközben Mrs. Crobb a spanyol armada hanyatlását magyarázta, és azt kiáltotta: – Bingó! – Gurultunk a nevetéstől. Akárhogy is erőlködött Mrs. Crobb, az óra hátralévő része elúszott. Állandóan újra felugrott valaki, és azt kiáltotta: – Bingó! – Mrs. Crobb szabályosan a haját tépte, amíg szanaszéjjel nem állt, és olyan sok házi feladatot kaptunk, hogy kételkedtem benne, hogy a tavaszi szünetig elkészülünk vele. Mégsem tudta a kedvünket szegni, és a nap hátralévő részében mindannyian kuncogtunk. A humorával Lee még nagyobb tekintélyre tett szert.

– Megünnepeljük Ruby győzelmét egy fagyival a Café Le Ville-ben? – kérdezte.

A barátaim lelkesen beleegyeztek. Én az üres pénztárcámra gondoltam, amelybe minden reggel csupán a menzaebéd pontos árát tettem.

– Nekem haza kell mennem – hazudtam, és felvettem a táskám.

– Szó sem lehet róla – mondta Lee, és egyszerűen levette rólam a táskát. Egyébként anélkül, hogy megérintett volna.

Mindkét sarkamat megvettem a földön. Lee megállt, és rám nézett.

– Haza akarok menni. Munkát kell keresnem. – Ez legalább nem volt hazugság. Jelentkeztem egy kocsmába, de persze nem vettek fel, miután az egyik próbanapomról lecsúsztam. De hogyan is mehettem volna el – a nyolcadik századból, Germániából. Az iskolában mindig voltak kitéve példányok a *Time Out* című újságból. Az álláskeresésnek akartam magam szentelni.

– Arra később is ráérsz. – Lee nem engedett.

– Ha most elengedsz, elárulom neked, mit veszek fel a bálra.

Azonnal elengedte a táskámat.

A szemébe néztem, és a nővérem sötétkék taftruhájára gondoltam.

Elégedett mosoly ült az arcára. – Rendben. Akkor holnap találkozunk.

Bólintottam, még egyszer intettem a barátaimnak, és hazaindultam.

MÉG TÖBB PROBLÉMA

A január a legrosszabb arcát mutatta. Most még erősebben esett. Egész nap borongós idő volt. Cornwallban azért néha, egy-egy nap havazott, ami az egész vidéket fehéren ragyogó Disney-világgá változtatta. Londonban soha. Ha volt is hó, csak olyan vékony rétegben, hogy kilátszott az aszfalt.

Hazafelé csengett a mobilom. Ez igazából csak Lee lehetett, aki mégsem adta fel.

– City? Itt Philip.

Már csak ez hiányzott. – Ne nevezd így! – mordultam rá nyersen. A bátyám igazán alkalmatlan időben hívott. Idegesített a nedves hajam, és a hangulatom is mélyponton volt.

Egy pillanatra meghökölt. – Azt hittem, mindenki így nevez.

– Nem. Csak azok, akik utálnak – jelentettem ki határozottan.

– Elnézést. Nem tudtam.

Honnan is tudhatta volna? Szinte semmilyen kapcsolatunk nem volt egymással. Hacsak nem akart tőlem valamit. – Mit akarsz? – kérdeztem azonnal.

– Te jó ég, te aztán rossz passzban vagy. Nem hívhatom fel a húgomat? – Sértődöttnek tűnt.

– De, természetesen. Csak ritkán teszed, ha nincs rá okod.

Hallottam, ahogy sóhajt. – Jól van, jól van. – Ismerte be. – Van egy kérésem. Tudsz nekem kölcsönadni kétszáz fontot vagy egy kicsivel többet?

Egy járókelő, aki szintén az időjárás elől menekült, meglökött, és meg kellett kapaszkodnom.

– Elnézést – kiáltotta, és eltűnt. De a lökés nélkül is meg kellett volna kapaszkodnom. *Kétszáz fontot?* – Mire? – kérdeztem elképedve.

– Szarba nyúltam. Ott volt az a fickó, fogadkozott, száz százalék, hogy az a gebe győzni fog, és akkor a tétem négyszeresét nyertem volna. Pénzt adott kölcsön, hogy kerek összeg... ó, a fenébe, mindent elvesztettem. És most tíz százalék azonnali kifizetését követeli, következő hónapban pedig a maradékot, kamatostul. Csak két hét múlva kapok fizetést, és le vagyok égve. És ha nem fizetem ki, ő... Á, a francba, nincs kétszáz fontom, nemhogy kétezer. – Philip elakadt.

Rogyadozó térdekkel mentem tovább. *Kétezer font!* – Mi van, ha nem fizetsz? – kérdeztem.

– A családomból valaki meg fogja bánni – felelte Philip fojtott hangon.

– Ugrat – mondtam, de a szívem gyorsabban kezdett verni.

– Nem, Felicity. Tudja, hol laksz te és anya, ismeri Anna címét, és még Jeremy műszakbeosztását is tudja.

A következő falnak támaszkodtam. Félő volt, hogy a lábam felmondja a szolgálatot.

– Felicity, azt mondta, veled fogja kezdeni – folytatta Philip és zokogott. *Sír? Miattam? És miért velem?* Bár... ha valaki, akkor leginkább én. Annának ott van a kis Jacob, Jeremynek gondoskodnia kell kettejükről. Anyának meg rólam. Nekem senkiről nem kell gondoskodnom. Én felesleges vagyok. Természetesen én.

– Csak kétszáz font. Hogy lehiggadjon. – A hangja könnyörgő volt. – Aztán majd kitalálok valamit.

– Menj el a rendőrségre, Philip! – mondtam végül.

– Nem tehetem! Azt állítja, jó barátai vannak ott, akik tájékoztatják róla, ha felbukkanok. – Philip az orrát fújta. – Idehallgass, Felicity. Tudsz nekem kölcsönadni? Neked van félretett pénzed, a tanulmányaidra.

– Anya kifizette belőle az adóhatóságot. Teljesen le vagyok égve – mondtam ridegen. Soha nem gyűlöltem jobban az anyámat, mint abban a pillanatban.

– Francba – lehelte Philip a vonal másik végén.

Sokáig egyikünk sem szólt egy szót sem. Végül Philip újra összeszedte magát. – Vigyázz magadra, jó? – Aztán letette.

Szótlanul bámultam magam elé, anélkül, hogy bármiről tudomást vettem volna. Köszönöm, Philip. Ez óriási segítség. Philip tényleg sírt, különben azt mondtam volna, ez csak egy rossz tréfa. Mint régen, amikor Londonba költöztünk, lecsalt a pincébe – és két órára bezárt.

Mit kellene tennem? Honnan tudnék gyorsan kétszáz fonatot felhajtani? Anyát kérem? De anyának sincs semmije. Tegnap megint láttam néhány számlát a konyhaasztalon.

Valamit ki kell találnom.

Vagy felszívódnom.

Egy órával később – éppen a pirítósom, a sajt és a lekvár előtt ültem – a telefonom egy SMS-t jelzett. Lee lehengerlő mosolya ragyogott rám. Mikor állította ezt be? És hogyan? A telefonomon nem is volt fényképező funkció. Az elf varázserő szemmel láthatóan a régimódi készülékekre is hatással van. Vagyorogtam, és megnyitottam az üzenetet.

A Nemzeti Galéria munkatársakat keres – olvastam.

Ez érdekesen hangzott. Hallottam, hogy állandóan keresnek valakit az egyes termek felvigyázására, a ruhatárba, a kávézóba vagy az ajándékboltba.

Ezerszer jobb, mint egy kocsmában pincérkedni. Főleg egy olyan kocsmában, ahol a borraivaló teljes mértékben elmarad. A maradék sajtot betettem a hűtőbe, és elraktam a kenyeret. Éppen amikor a morzsákat össze akartam seperni, anya felbukkant a konyhaajtóban.

– Felicity, megyek a kocsmába. – A haját gondosan rendbe szedte, feltett egy kis sminket, és kivasalta a jó blúzáját.

– Történt valami? – kérdeztem meglepetten.

– Nem, miért? – A táskáját rámolta.

– Olyan csinos vagy.

– Ó, ma este jön újra a nyúltenyésztők egyesülete, és nem akarok később teljesen lestrapáltan kinézni. Ezért inkább próbálom elejét venni.

Amennyiben ezzel rossz lelkiismeretet próbált belőlem előhívni, sikerült. Mély levegőt vettem. Az agyamban vetekedett egymással a készítés, hogy segítek, és a keserűség az árulása miatt. Pácban hagyhatom az anyámat? Keményen dolgozik a megélhetésért. Fízetett munkaerőt nem engedhet meg magának. A kocsmá az élete. Nélkülöm...

A mobilom újra csengett.

– Anya... – Felnézett. A meleg, barna szeme csillogott. A mobilom tovább csengett. Lee arca ragyogott a kijelzőn. Mi az ördögöt...?

– Igen, Felicity? – Anya várakozón nézett rám.

Idegessített a csengőhang. Egy pillanatra lehunytam a szemem. – Egy másodperc, anya. – Lenyomtam a zöld gombot, és fújttam. – Mit akarsz?

– Ne merészelj engedni!

Megütközve meredtem a kijelzőre, mintha ily módon a szemébe nézhettem volna. Rájöttem, hogy ez csak egy fénykép. Újra a fülemhez tartottam a telefont.

– Felicity, ugye nem akarsz segíteni az anyádnak, miután így megbántott téged? – Lee tajtékozott.

– Honnan...?

– A Nemzeti Galériában tíz fontot fizetnek óránként. És munkaruhát is kapsz. Legfeljebb pénteken kell fél tízig dolgoznod, egyébként hatkor szabad vagy. Még a franciaórára is időben végeznél.

Felugrottam, és az anyám mellett a szobámba rohantam.

– Honnan tudod, mi történik itt éppen? – sziszegtem, és a szabad kezemmel minden zsebemet végigtapogattam.

– Nem rejtettem el nálad poloskát, ha erre gondolsz – mondta Lee, és mintha megbántódott volna.

– Akkor honnan tudod?

Habozott, és tudtam, hogy kifogást keresgél.

– Ez megint amolyan elf-dolog? – suttogtam.

– Igen. Pontosan. Amolyan elf-dolog.

Miért hangzott úgy, mintha hazudna?

– Kérlek, Fay, gondolj a pénzre, amit a múzeumban kereshetnél! Nem tudsz velünk eljönni egy gombóc fagyira, és nem akarod, hogy meghívjunk. Nem akarsz néha független lenni? – Már majdhogynem könyörgött.

Igaza volt. Nem tehettem, és nem is akartam a barátaim zsebében lógni.

– Felicity? – Az anyám résnyire nyitotta az ajtómat.

– Fay... – hallottam most Lee hangját a telefonban.

– Mennem kell – mondta anya, és a tekintete annyira reménykedő volt.

– Azonnal érted megyek. Aztán elviszlek a Trafalgar Square-re.

Teljesen összetörtem. Egyszerre csak megértettem ezt a kifejezést.

– Felicity?

Anya fáradt arcára gondoltam esténként. Arra gondoltam, milyen nehéz a helyzete itt, Londonban. Aztán arra a sötét, barátságtalan kocsmára gondoltam, és a három téglára, akik minden este a pultot támasztják. Az álmomra, hogy tanulhaszak, és hogy valószínűleg úgysem fog menni, mert egy fillérem sincs.

– Meg kell várnom Lee-t – mondtam halkán. Ahogy várható volt, anya arca megnyúlt. A fény kihunyott a szemében, és becsukta az ajtót.

– Fay, már itt vagyok lent – hallottam Lee-t. Letettem, és sírni kezdtem.

Nem tudom, hogyan jött be – valószínűleg újra amolyan elf-dolog –, de két perccel később Lee karját éreztem magam körül. Az enyhe áramütés ellenére nem hátrált, hanem az ölébe húzott.

Nem szólt semmit, egyszerűen csak megtartott. Egy örök-kévalóságig ültünk ott szorosán összebújva. Egyszer csak újra megéreztem a gyengéd illatát és az elfekre jellemző testhőmérsékletét. Ezenkívül még valami. Éreztem az izmait és az erős testét. A férfias álla és a finoman ívelt ajka egészen szorosan a szemem előtt volt. Ajkak, amelyek Felicity Strattont úgy csókolták, hogy a lány azóta is a rabja. Ajkak, amelyek szeglete körül néha édes kis nevetőránccok húzódnak, mintha vékony sebhelyek volnának. A szeme körül Lee-nek nem voltak ráncai. Még akkor sem, ha nevetett. Olyankor csak a két szeme között fodrozódott a bőre. És az álla egész nap úgy hatott, mintha frissen borotválkozott volna.

– Egyáltalán nem kell borotválkoznod? – kérdeztem gondolkodás nélkül. És már meg is jelentek azok az édes nevetőránccok a szájszeglete körül.

– Csak ha szakállat növeszték, de később mégsem akarom.

– Tényleg hangosan kérdeztem? – nyögtem fel, és egy pillanatra lehunytam a szemem.

– Ez is amolyan elf-dolog. – Lee keze tovább simogatta a hátamat.

– Hogy az embertársaidból ostoba megnyilatkozásokat csalsz elő?

Lee mellkasa remegett a nevetéstől. – Nem. A szakállnövesztés. Úgy gondolom, a háromnapos borosta jól áll nekem. És a nők is vonzóznak találják.

Oldalba böktém. Újra itt volt a pökhendi macsó. Ám az önhitt vigyora őszinte mosollyá halványult. – Ez is hozzátartozik: kiiktathatom a szakállnövesztést, amikor csak akarom.

A nagyapám fivérére, Edward bácsira gondoltam, akinek az orrszörzete valódi bokrot alkotott. Télen jégcsappá változott. Neki is jót tett volna egy ilyen képesség.

Lee ajka újra fodrozódott. Még mindig a szemembe nézett. És én az övébe. Abba a hihetetlen, sötét peremű, halványkék íriszű szempárba. Még közelebb hajolt hozzám. A feje hajlásszöget módosított. Tudtam, meg akar csókolni. A szívem gyorsabban kezdett verni. Éreztem az arcomon a leheletét, láttam minden egyes borostáját, és keresztülcikázott a fejem, hogy csak azért növeszti, hogy nőket csábítson. Több mint háromszáz éves! Hány nőt csábított már el? Én nyilván a hatszáznegyvenedik lennék. Ha nem több. Évente két nő egy olyan férfinak, mint Lee, még kevés is. Az utolsó pillanatban visszakoztam.

A fejemet újra a vállára fektettem, de megkockáztattam, hogy a kezemet a mellkasára helyeztem. Kemény volt és langyos. Az ingén keresztül éreztem az izmait. Ráadásul újra moha- és enyhe virágillatot árasztott. Valamit, ami a tavaszra

emlékeztetett. Egyszer rá fogok jönni, mi az. Mélyen beszív-
tam, hogy ezt az illatot magamba zárjam.

– Na, gyere, Fay! Elviszlek a Nemzeti Galériába.

Lee hangja hirtelen ugyanolyan fátyolos lett, mint az előbb
az enyém.

Megkaptam a munkát. Lee elkísért a múzeumba. Így, hogy ő
ott volt mellettem, a személyzeti főnök nem tehetett mást, al-
kalmazott engem. Lee kisugárzása felettébb megnyerő volt, és
a csábereje is megtette a magáét.

Végül együtt végigjártuk a múzeumot.

– Az iskolán kívül még senkivel nem néztem meg ennyi lát-
nivalót, mint veled – mondtam, amikor egy örökkévalósággal
később a lépcsőházunkban búcsúzkodtunk egymástól.

– De hiszen eddig csak a Towerben és a Nemzeti Galériá-
ban voltunk. – Zavarban volt.

Szívesen megfogtam volna a kezét, de a meghitt pillana-
tunk óta minden további érintésünk szikrákat szórt. Ezért
melegen rámosolyogtam. – Köszönöm, Lee. Örülök a mun-
kámnak. – Három nap múlva elkezdhetek pénzt keresni. Talán
még Philipnek is segíthetek...

Ez utóbbit Lee kiolvasta a szememből. – Philipnek? – kér-
dezte elképedve.

Elmeséltem neki Philip telefonhívását. Erre elsötétedett
a tekintete. – Majd nekem gondom lesz rá. Egyetlen pennyt
sem adsz neki a pénzedből. Megértetted?

Fellelegeztem. Természetesen Lee foglalkozni fog vele.
Ügynök. Egyébként is mindig mindenre volt gondja. Talán egy
csók...

Lee összereződött. Azsebébe nyúlt, és előhúzta azt a kis arany-
tárgyat, amely úgy nézett ki, akár egy régi iránytű aranyból,

drágaköves foglalattal. A karbunkulusa, egy telemédium. Lee úgy tudta olvasni a drágakövek villanásait, ahogyan én egy SMS-t a mobilomon. Elsápadt.

– Mi történt? – kérdeztem rémülten.

Rám nézett. – A koronatanács elrendelte a letartóztatásodat. El akarnak vinni. Egy csapat már úton is van.

Hirtelen minden zaj kétszer olyan hangos lett körülöttem. Autók ajtaját hallottam becsapódni, léptek zaját a járdán. A házunkhoz jönnek? Idegesen a korláthoz rohantam. Már itt vannak? Jönnek fel a lépcsőn? Tudják, hol lakom! Minden ismerősöm tudja, hol lakom. És a lakásunk, amelyet a lépcsőháztól csak egy ütött-kopott, rosszul záródó ajtó választott el, nem rendelkezett pánikszozával.

– Elmenekülünk. – Lee a telemédiumára nézett. – Nem sietős nekik, mert nem félnek tőled. Van legalább tíz percünk. Gyere ide!

Csupán egy másodpercig haboztam, aztán a kitárt karjába vettem magam.

Összerezdültem, mintha elektromos sokkolóval csapott volna rám. Rémulten behunytam a szemem. Amikor újra kinyitottam, egy sötét teremben találtuk magunkat. Tompa, színes fény tört át az üvegen.

– Ez egy templom? – kérdeztem, és kibontakoztam Lee öléből.

– Egészen pontosan a Doncaster-székesegyházban vagyunk. Megvárjuk, amíg besötétedik, aztán eltűnünk.

Követtem Lee-t egy kis sötét szobába.

– A szekrestyét reggelnél előbb nem fogják használni. Egy-két óra hosszágig itt biztonságban lehetünk – magyarázta Lee. Egymás után minden szekrényajtót kinyitott, míg végül talált

egy takarót. A fali fűtőtest mellé terítette a földre, ráült, és a kezével parancsolóan a mellette lévő helyre csapott.

Sötét volt, hideg, és a szentély elhasznált levegője csiklandozta az orromat. Kimerülten Lee mellé süllyedtem. Bár Lee csupán az elfek huszonöt fokos testhőmérsékletével rendelkezett, de legalább a fűtés kellemesen meleg volt. A takarót a lábamra tekertem, és hátrahajtottam a fejem.

– Melyik évben vagyunk? – kérdeztem Lee-t.

– 1966 – felelte.

Kimeresztettem a szemem. – Remek. Elmehetünk egy Beatles-koncertre?

Lee a szemét forgatta. – Neked most egy rockkoncerten jársz az eszed?

– Nem. Ez irónia volt. Miért ülünk itt, és miért nem lépünk le rögtön? Ha ez a székesegyház egy elf domb, akár itt is kiköthetnek.

– Ez csak egy megérzés, de nem bízom a hollókban.

Kinyitottam a szemem, de Lee nem engem figyelt, hanem a prizmákat, amelyeket a nap az ellenkező falra vetett.

– Nem tűnt még fel neked, hogy állandóan követ téged két holló? – kérdezte.

Gondolkodtam. Most, hogy mondja... Hollók voltak a közelemben az első, akaratlan időutazásomnál. Az utóbbi időben állandóan hollók voltak az iskola tetején és a parkban vagy a Berkeley Square-en, Lee házánál. – Lidércfények? – tudakoltam.

– Lidércfények? – Lee kék szeme kérdően nézett rám.

– Nos, alakváltók. Állatok, amelyekbe az ember átültetheti a lelkét.

Lee csuklott egyet. – Nem. Közvetítő. Oberon király rajtuk keresztül tudomást szerez mindenről, amit látnak, akár

egyfajta videós megfigyelés. Szeretnél egy kicsit aludni? Felébredsztelek, amikor indulhatunk.

Egy kicsit elrendezte körülöttem a takarót, és egy óra múlva tényleg elaludtam.

– Fay! Ébredj! Mehetünk!

Pislogtam, és... semmit nem láttam. Körülöttem minden sötét volt, és árnyakkal teli. Mélyebben be akartam burkolózni a takaróba, de azonnal megéreztem magam alatt a kemény földet. Ettől egy csapásra éber lettem.

Lee felségített. – Elég sötét van. Mehetünk?

Elhagytuk a templomot. Itt valódi tél uralkodott. A holdfényben csillogott a vékony hóréteg, amely mindet betakart. Jéghideg volt, és hálás voltam a vastag dzsekimnek. Lee rám szólt, hogy másszak fel a hátára. Tudtam, mit jelent ez: a maga elf-sebességével fog száguldani, és másodpercek alatt kivisz a városból.

– Be tud mérni egy trafipax? – kérdeztem, miközben a káromat a nyaka köré kulcsoltam, és éreztem a nevetését.

– Csak, ha valaha olyan széles leszek, mint egy Porsche.

Azzal elrajtolt. Csupán fénycsíkokat láttam magam mellett elsuhanni, és nagyon hamar farkasordító hideg lett. A vastag téli dzsekim már egyáltalán nem ért semmit. Éreztem, ahogy a hideg mindenemet átjárja, felkúszik a hátamon, és szilárdan megfogadtam, hogy legközelebb veszek magamnak egy pár kesztyűt. Az ellenszél is megtette a magáét. Miért januárban történik velem ilyesmi? Miért nem menekülhetünk nyáron? Akkor még jól is esne a légáramlat. Miért kell egyáltalán menekülnünk? A gondolataim körbeforogtak, de aztán túl hideg lett ahhoz, hogy gondolkozzam.

Hogy milyen sokáig futott, nem tudtam volna megmondani, már nem éreztem se a kezem, se a combom.

– Hoppá!

Lee hirtelen megállt, és még erősebben szorította a karomat. Lecsúsztam a hátáról.

– Te jó, ég, Fay, sajnálom! – Letérdelt elém, dörzsölte a karomat, a kezemre lehelt, de a hidegen kívül semmit nem éreztem. – Fay? Fay! Ne aludj el! Meleg helyre viszlek!

Már bólintani sem tudtam. Minden elsötétült.

Csak a virágmintás tapétás szobában ébredtem fel újra.

ÜGYNÖK BEVETÉSEN

– Tudják. Tudják, hol tartózkodunk. És beszélni akarnak velünk.

Ijedten néztem Lee-re. A száját vékony vonallá préselte. Teljesen elfeledkezett róla, hogy félmeztelenül áll előttem.

– Ne aggódj! Beszélék velük. Alkut fogok nekik javasolni.

– Miféle alkut? Van másik gyanúsítottad a tarsolyodban?

Lee elf-gyorsasággal felhúzta a nadrágját.

– Nem igazán. Nagyon jól tudod. De te vagy a Megjövendölt. Nem végezhetnek ki csak úgy egyszerűen.

Felkaptam a fejem. – Kivégezni? – visítottam. A hólyagom egyszerre rémisztően nyomni kezdett.

Lee mély levegőt vett, és lassan, érthetően így szólt, akár egy kis gyerekhez: – Nem fognak kivégezni. A legújabb történések után nem.

– Miféle történések? – Ki kell mennem vécére. Sürgősen. Különben baj történik.

Lee a mozdulat közepén megállt. A slicce még nyitva volt, és szabad rálátás nyílt a bokszeralsójára. – Nos, a halott őrszem, Connor még nem minden. A jövendőmondók Avalonban harcot jósoltak. A Jövendölések Könyve azt állítja, ez a harc háborút fog kiváltani.

– Miféle harc?

Lee felsóhajtott. – Tulajdonképpen már sor került rá. Harc két... nem tudom pontosan, ki a másik. Az egyik az őrszem volt, akinek a halála meglepetésként ért bennünket. Nem alatt-

tomosan ölték meg, harcolt. De hogy kivel, azt nem tudjuk. Ezt az avaloni druidák sem tudják megmondani.

– Mit tudnak egyáltalán? – kérdeztem gúnyosan.

– Meg kell értened, hogy a képességeik korlátozottak. Ezer druida közül talán egy olyan akad, aki pontos adatokkal tud szolgálni. Az utolsó kerekén négyszázötven évvel ezelőtt élt. A „rendes” druidák csak a jeleket tudják megfejteni. Hasonlóan, mint Sherlock Holmes. Egyébként őt is Avalonban képezték ki. Szintén druida volt.

Elkerekedett szemmel néztem Lee-re. – Azt hittem, ő Sir Arthur Conan Doyle irodalmi fikciója.

– A név igen. De a személye Hermes Slockholon alapul. Beszélhetünk róla majd máskor? Szívesen eltűnnék innen. Amit igazából mondani akartam: a látók az ártatlanságodról tanúskodnak. Oberon királynak ez egyelőre elegendő. Vagyis visszamehetünk Londonba. Vagy itt akartál maradni? – Szemérmetlenül felvonta a szemöldökét. – 1966-hoz képest elég lakájos. A kedves tulajdonosnak azért nem szabad megtudnia, hogy nem vagyunk házások – 1966-ban még nagyon konzervatívak voltak az emberek, főleg vidéken –, a fürdőszobán pedig három másik párocskával kell osztoznunk...

– Öltözz föl! Ideges leszek tőled – nyögtem, és felkerestem a közös fürdőszobát.

Nem sokkal később kiegyenlítette a számlát egy aprócska, otthonkát viselő nőnél, aki kíváncsian méricskélt. Aztán Lee egy kis ligetbe vezetett, és tíz perccel később a Westminster-apátságban álltunk. Újabb húsz perc, és ismét ott voltunk, ahol a menekülésünk napokkal korábban elkezdődött: a lakásajtónk előtti folyosón.

Lee megállt, és a nadrágzsebébe nyúlt. A karbunkulusa újra villogott. Leolvasta a fényvisszaverődéseket. – Azt várják, hogy

elvigyelek hozzájuk. Ezt nem fogom megtenni. De Fay – komolyan rám nézett –, ezt tisztáznom kell.

Elfogódottan bólintottam. – Hol kezded?

– A versailles-i udvarban. Van ott egy követ, ő beszélt utoljára Connorral.

– Jó ügynök vagy? – kérdeztem halkán.

Mosolygott, és közben az egyik szájszeglete lefelé biggyedt.

– Te vagy a legjobb, igaz?

– Mondjuk úgy, ez idáig minden esetet meg tudtam oldani. És Oberon király megbízik bennem.

Ránéztem. – Akkor tisztázd!

Az egyik tincsemet a mutató és a hüvelykujja közé fogta, és megsimogatta. Azt kívántam, bárcsak így érintené az arcomat is. De az áramütés mindig tönkretette ezeket a mozdulatokat.

– Egyszerűen bízz bennem!

– Bízom – mondtam ösztönösen.

Lee meglepettnek látszott. – Őszintén? Mióta?

– Attól a perctől kezdve, amikor végre elmondtad magadról az igazságot.

Egyszerre mintha zavarban lett volna.

– Lee, nem mehetek veled, hogy segítsek?

– Nem, Fay. A versailles-i udvar tele van csapdákkal. Többet elérek, ha egyedül nyomozok. Csak elhúzódhat egy ideig. De tudod, az ügyeim legfeljebb két hétig tartanak. Addig békén fognak hagyni téged. Erről gondoskodom.

Ebben nem kételkedtem. De két hetet Lee, illetve olyasvalaki nélkül, aki megvéd, amennyiben az elfek mégis bele akarnának avatkozni, végtelennek éreztem.

A gyomrom táján furcsa érzés támadt. Lábujjhegyre álltam, és megpuszítottam az arcát. – Vigyázz magadra, jó?

Úgy nézett rám, mintha útravaló gyanánt ezer fontot nyomtam volna a markába. Miközben a lépcsőn lement, néztem, ahogyan a bal kezével megérinti az arcát ott, ahol megpusziltam.

Ilyen nedves lett volna a puszim, hogy le kell törölnie?

– A fenébe, Felicity, semmit nem tudsz jól csinálni – dünyögtem, és becsuktam a lakás ajtaját.

Csak később jutott eszembe, hogy az érintés során egyikünk sem érzett áramütést.

AZ ÚJ TANÁR

Tisztában voltam vele, hogy Lee egy-két napig odalesz. De azal nem voltam tisztában, mennyire fog hiányozni. Ehhez hozzájött még a bizonytalanság, hogy vajon bizonyítani tudja-e az ártatlanságomat a gyilkossággal kapcsolatban. Mi van, ha a koronatanács úgy határoz, nem várja meg Lee-t, hanem elvitet? Ezt egyszerűen kiszorítottam a gondolataimból, amennyire csak lehetett, és próbáltam a tanulásra összpontosítani. Csakhogy ez is állandóan Lee-re emlékeztetett.

Hiányoztak a kis civakodások, a flörtök és Lee illata. Ha nem ült mellettem, a bal oldalam... hideg volt. Ráadásul úgy, hogy a testhőmérséklete mindössze huszonöt fok volt. Szívesen meséltem volna neki az első munkanapomról a Nemzeti Galériában, a másik lányról, akit szintén újonnan alkalmaztak. Szerettem volna beszámolni neki Matilda finom fánkjáról az extra adag áfonyával, és Cherylről, aki hiába vágta magát pucba a tegnapi esti játék-partin Corey-nál.

Hogyan tudott fél év alatt ennyire beszívárogni az életembe? Még ha meg is próbáltam bebeszélni magamnak, hogy legfeljebb két hetet kell kibírnom, kemény volt. Azon tűnődtem, nem szerettem-e mégis bele. Talán. Egy kicsit. De ha arra gondoltam, hogy Richard Cosgrove mennyire megdobogtatta a szívem, akkor egészen egyértelműen azt kellett mondanom: Lee erre nem képes. A legjobb barátom hiányzott. Ennyire egyszerű volt.